

αφιερωμένο στους "απελευθερωτές" του
παραρτηματος, σε όλους εκείνους τους
νεκροζώντανους της πόλης...

Σε βλέπω παλιέ κόσμῆ, νεκροζώντανος να σέρνεσαι,
γυρεύοντας να παρασύρεις στους τάφους σου
σάρκες του αγέννητου καινούργιου

Σε βλέπω παλιέ
κόσμῆ που συνωμοτείς σε τραπέζια μη καπνιστών
σε δωμάτια χωρίς ανάσες και χωρίς αναστεναγμούς.

Σε βλέπω να κοιτιέσαι στον καθρέφτη
της αντάρδας και να λες "κρατιέμαι ακόμα".

"Ως εδώ... καλά πάμε".

Τίποτα δεν θα γεννηθεί χωρίς κλάμα.

Μα ενδιάμεσά θα παρελάσουν τέρατά.

Σκύψε μαλάκα κάτω απ' τη σύμβασή σου.

Βάλε τ' αυτό στην παγωμένη έρημο.

Άκου... Πληρώσου...

στον λίγο καιρό που απομένει.

Φοβάσαι να βγάλεις τον σκασμό, έστω για λίγο, και ν' ακούσεις.
Φοβάσαι ν' ανατριχιάσεις απ' την σιωπή σου.

RTS
εδώ γύρω συνεχίζουμε να είμαστε...